

Kaas & Brood

VOOR OLOFSPOORTERS

Redaktie: Erica Scheffers, R.L. du Bois, F.A. Bijlsma

Redaktieadres: F.A. Bijlsma, A.T.V.A., Marnixstraat 290

No 25

4 februari

1957

Dies ist das Tor, durch das ich eingetreten
und alle Dinge wie verwandelt schaue.

Christian Morgenstern

Helaas is met de jaren niet het verstand gekomen, dat de dreumes tot een bedachtzame grijsaard maakt. Maar ik hoor reeds, dat men mij tegenwerpt, dat de jaren nog zo weinige zijn, te weinige om de speelse vlucht door de ruimte te vervangen door een statige weloverwogen parade over de Heerengracht, waar de geldbuidel onverdiend klopt achter de herinnering aan onze zeventiende-eeuwse vaders. Daarbij past een goedgesneden jas, een hoed, die men draagt, zoals een vrouw haar juwelen, en een wandelstok. En dat alles op een achternamiddag. In het veilige besef, dat de levensverzekeringsmaatschappijen, die hier zo welig tieren, zich bezig houden met het innen van de premies, uit welke opbrengst de kosten van de bijzonder fraaie jaarlijkse kalender bestreden moeten worden. Als de regendruppels vallen, vlucht men in een portiek. Een vriendelijke oude baas opent de deur en uw eerste contact met de begrafenisondernemer annex cremator is gelegd.

Gelukkige mensen, die niet geschokt worden door zo'n ontmoeting, die rustig alsof het zo hoort de wachtkamer binnengaan, in een lage armstoel plaats nemen en een blik werpen in het VIJF-EN-TWINTIGSTE nummer van KAAS & BROOD.

Red.

BESTUURSBLADZIJDE

In de ledenlijst van 1 december 1956 dienen de volgende veranderingen te worden aangebracht:

- Op blad 1 voorzijde komt in het bestuur de naam S.J.Wiggers-
quaestor II- te vervallen.
Het ab-actiaat van het Dispuutgezelschap
Koorantheel is gevestigd ten huize van
Mej. R.Bakhuizen, Sloterkade 80, 127583.
Met de benoeming van de nieuwe Czaar is
het Zebedeaat van Oblomov verplaatst naar
L. de Galan, Gen. Snijdersstraat 9, Badhoe-
vedorp, tel. 02968-2383.
- Op blad 1 achterzijde is het studieadres van Mej. J. Blok nu
Waalstraat 109; H. Boegborn studeert tegen-
woordig Engels.
- Op blad 2 voorzijde achter S. Bosgra doorstrepen: -QB-
Op blad 2 achterzijde vervalt zowel het studie- als het vakan-
tieadres van H. Dercksen. Zijn adres is:
De Genestetstraat 5, tel. 87823.
Studieadres van W. Deurloo: Pythagorasstr 50
Tel. van L. de Galan: 02968-2383
- Op blad 3 voor Studieadres van T. Haan: v. Woustr 146 II
Op blad 3 achter Studieadres van G. Meuleman veranderen in
van Eeghenstr 22hs, tel 724075
Y. Passchier heeft weer een studieadres:
Frans van Mierisstraat 47bv
- Op blad 4 voor H.M. Reijzer: sa=ATVA, Marnixstr 290, 33987
J.M. Romijn: Papstraat moet zijn Parkstraat
Het vakantieadres van Mej. E.E. Scheen is
Hanekamp 100, Zwolle, tel 05200-4202
- Op blad 4 achter invullen bij J. van Tijn: -It-
Mej. M.J.H. de Vaan is verhuisd naar:
Bilderdijkkade 16A II
Tel van E.J. Verweij in Eindhoven: 04900-
4168
- Op blad 5 voor Tel van I.J. Wilkens: 125503
Op blad 5 achter R. Hesper: Noolseweg 31, Blaricum NH
Mr. W.G.E. Kapma: Jousterkade 5, Sneek
telefoon 05150-3626
Studieadres van Mej. A. Meijering komt
te vervallen
- Op de valreep is E. Warries verhuisd naar Ruyschstraat 107hs
ingående 2 februari

J A, W A A R O M E I G E N L I J K N I E T / W E L ?
(Doorhalen hetgeen niet van toepassing is)

Nadat de praeses dan de spreker van de avond en ook alle aanwezigen hartelijk welkom geheten had en in een beknopt, doch verzorgd speechje had gememoreerd, hoe reeds lang vele leden zich het hoofd hadden gebroken over "Het nut der gezelligheidsverenigingen in het algemeen en die in Amsterdam in het bijzonder", sprak hij zijn vreugde er over uit, de heer P.Ferd. Frikewaal bereid te hebben gevonden over dit wel bij uitstek actuele probleem als deskundige zijn licht te willen werpen. Bijaldien wekte hij niet alleen de leden in de zaal op tot het ijverig stellen van vragen, maar gaf ook het woord aan de spreker. De laatste dan nam dit aan en begon ten overstaan van de in zijn front liggende lokaliteit zich luidop af te vragen, of het wel van belang was op een avond als deze over het nut van gezelligheidsverenigingen te praten. Hééft eigenlijk, zo riep hij uit, een dergelijke vereniging wel enig nut?? Na een minuut het stilzwijgen bewaard te hebben sprak hij, de bundel aantekeningen in zijn rechterborstzak bergende, als zijn stellige overtuiging uit, dat beide vragen ontkennend beantwoord moesten worden. Daarop begaf de heer Frikewaal zich naar het buffet ten einde een glas chocomel te gaan gebruiken. Ook het verdere deel van de avond had een bevredigend verloop. Nog vroeg in de ochtend repten de laatste groepen blijde personen zich over het Frederiksplein in de richting van de binnenstad.

WAR

T O E V A L L I G

Toevallig viel er die dag
Terwijl de ogen voor alles gesloten bleven
Veel regen uit de hemel.
Desondanks hebben wij te bepaalder tijd
Zonder dat we wisten hoe we moesten lopen
Het einde van de straat bereikt.
Daar wachtte zoals ons te voren was verteld
Een man met een lange autobus:
Daar zijn we toen maar allemaal ingestapt.

P.A.

AAN DE RAND VAN HET ZELFVERTROUWEN

Sta stil en luister naar de ongrijpbare echo
die een loden hamerslag laat vallen
telkens op mijn hoofd
en denk eens, dat de starre straat ging leven
dat druppelsgewijs stenen
niet meer dood zouden zijn
dat meer en meer de materie de erkenning
zou gaan vragen en zou kunnen krijgen
om par inter pares met de mens te zijn.

Zo maar op goed geluk
dwalen twee vleugels, niet noemenswaard
wegens hun soortelijke gesteldheid
in de grote tuin in wijde concentraties;
uit alle bogen van het hemelgewelf
staren de o-gen van hyena's
onafgebroken vuurpijlen naar beneden.

Nee, toch niet, buiten de hemel is niets,
dat wij niet beheersen:
voor de dieren klinkt ons jachtgeweer
en stenen doden wij met pneumatische boren,
elkaar tenslotte met het giftig levenssap.

ibrf

sneeuw

sneeuw maakt alle liefde wit
en wij hebben elkander
in de winter liefgehad
maar in de lente wisten we
we hielden van de sneeuw
niet van elkaar
want met de sneeuw
verdween ook onze liefde
jij vroeg verwonderd waarom
het niet altijd winter was
ik heb niet langer gewacht
ik geloof niet in mensensneeuw.

jan bokma

A U T O M A N I E (Met excuses aan P.v.d.A.).

Ik zal U vertellen hoe ik aan mijn einde gekomen ben. Tegelijk met een verloofde heb ik een auto aangeschaft. Mijn grootste genoegen bestond in frunniken aan dit voertuig (de verloofde of de auto? red). Kort voor mijn huwelijk vond ik het maximum uit. Dat was het aanslingeren. Telkens als na enig slingeren de motor aangeslagen was, voelde ik mij volkomen man..... Edoch, dit genoegen was mij niet lang gegund. Wilde de motor al vaak niet aanslaan, na een aantal jaren liet zij zich in het geheel niet meer aanslingeren. Toen is het plan bij mij opgekomen om haar te slopen. Op mijn tenen sloop ik naar haar toe: wat stond zij daar onschuldig geparkeerd op de enigszins hellende straat voor mijn huis. Toen sprong ik met een woeste kreet op haar af en met één bijlslag sloeg ik de voorruit kapot. Het gerinkel deed mijn woede slechts groeien. Langzaam, maar zeker draaide ik de koplampen om, wrong ik de deurknoppen er uit. Met een blikshaar opende ik de motorkap en ik deed een greep in de onderdelen. Het membaam heb ik gegeten, de benzine brullend gedronken. Toen de holte volkomen leeg was, ben ik er in gaan dansen, tot zij kreunend de helling af begon te rijden en in een laatste stuiptrekking mijn hoofd verpletterde, voor ze in elkaar zakte. e.jc

-o-o-o-

Afterthoughts

Vannacht was het feest in onze hoofden. Thuisgekomen suisde een vaag gercezemoes in de wankele beheersingsorganen, die verantwoordelijk zijn voor gareel, leiband en tredmolen. Ten zovoeelste male had iets in ons een steek laten vallen, zonder het patroon echter ernstig te verstoren. Home, sweet home: wij wilden wel, dat niet alle theaters van de Marnixstraat hierin konden delen, maar ook onze kamers, die kleine bidkoepels, die té vaak bittere tranen hebben doen vloeien, omdat de vreugde - uitvloeisel van het vertrouwen in de ministerraad der ondeugd - er vaak zoek was. Wij hebben de meest menselijke serpentes in de bomen van onze gezamenlijke lusthof gedrapeerd. En de ochtend zegende met nevel ons en onze arbeid. ibrf

-o-o-o-

GEDICHT ALS EEN KOE

Op een avond hebben we gedaan alsof we verliefd waren.
Toen zag je me opeens met een heel ander meisje.
Maar dat is toch verdomme geen reden om zo bokkig te doen?

P.A.

W E E T V E E L

Van weet ik veel
en van weet ik weinig
weten we veel meer
dan weet ik niets
want weten we veel
of weten we weinig
we springen niet veel meer
op onze fiets.

Van weet ik veel
en van weet ik weinig
heb ik niet veel meer
en weet u nog iets?
driemaal is veel
en zesmaal is weinig
tien is nog veel meer
maar elf dat is niets
en dit is kiets.

p.a.

-o-o-o-

Onbestemd

Vreemd ga ik door de grijze dag
een uitgehold massief
een koude ochtendtram
een toren in het landschap
van verlate winterdag

WAR

-o-o-

TWEE KONFORMISTIESE GEDICHTEN

door Pierre Anjalou.

1. S O N N E T

De winter is het taaie mes,
Dat in onze verbeelding snijdt;
Waarop een kind naar Keulen rijdt.
Dat kind is onze liefde.

De winter is een diepe fles,
Waaruit ik mijn bedwelming drink;
Is, eenmaal leeg, een blinde vink.
Zo een als onze liefde.

Hoe vind ik in de wintertijd
Die jou en mij in tweeën split
Een rustpunt zonder liefde?

Maar jij beweegt zelfs nog geen pink,
Terwijl je ziet dat ik verdrink!
Wat heb ik aan zo'n liefde?

2. VERRAAD AAN DE GOEDE ZEDEN.

Elke nacht is dieper dromen,
Elke dag verder ontwaken;
Elke avond bijgevolge
Zoek ik schunniger vermaken.

Laat die fles van vroeg tot avond
En nog later, en daarvoor
Toch geopend aan mijn bed staan!
Want daar leef ik immers voor.

Twijfel je soms aan mijn liefde
Die je soms niet eerlijk vindt?
Zeg je, dat ik liefde huichel?
Dan heb je gelijk, mijn kind.

Soms is toch de wereld helder
En de mensen lachen blij.
En, ik moet het eerlijk zeggen,
Ook ik voel me dan wel vrij.

Maar dan komen weer die dromen;
Laat die fles toch open staan!
Als je twijfelt aan mijn liefde
Kun je naar de duivel gaan!

--o-o-o-o--

Nu goed.

nu goed
ik zal je mijn foto geven
die in een lijst te plaatsen
die te aanbidden als een
reliëf
een kruisnagel een dode haar
een verdorde vinger

morgen zullen wij burgers zijn
en ik

zal het niet weten

omdat ik

dom

vergeten

toch zo gelukkig ben

WAR

DE ZWARTE BLADZIJDEN

Zoals iedereen weet, is het leven een boek. Onverschillig, of het het leven van jou of van mij is. En een kind, dat zijn eerste boek in handen krijgt, zet een schrede op het pad der erotiek. Gelukkig blijft het bij een aarzelende observatie. Het kind weet immers nog niet "van wanten". Elk streven naar een duidelijk omljnde bevrediging loopt uit op een fiasco. De jongens van het eiland Südoarn, die naast de disciplina vitae hun tijdverdrijf vonden in het verassen van meikevers, begonnen de 27ste januari 1957 met de gebruikelijke tegenzin. Hetgeen niet te verwonderen valt, wanneer men bedenkt, dat zij zich iedere morgen 10 mijl landinwaarts moesten begeven op hun vliegende hollanders, terwijl de volwassenen zich bedienden van comfortabele voertuigen, die voortbewogen werden door de onstuimige kracht van benzinemotoren. Want al waren de eilanders hard voor hun kinderen, éénmaal opgegroeid mocht een ieder zich bedienen van alle speelgoed, dat zij vervaardigden in de enige fabriek van het eiland, maar die, omdat deze "Gemak Dient De Mensch" heette, zich tot taak stelde aan alle verlangens, die men zich kon voorstellen tegemoet te komen. De GDDM was tegelijk een vloek en een zegen. Iets anders stelde trouwens niemand zich er van voor. Men erkende ruitelijk, dat men op rozen zat, maar tegelijkertijd schoof men hier en daar een paar klinkers in de afkorting GDDM, omdat die altijd bloeiende rozen iedereen danig begonnen te vervelen. De klok heit negen a.m., en de trage stoet Südoarntjes kroop mokkend met engelengeduld. Het einde van de tocht was steeds weer de kleine heuvel midden op het eiland, waar de tempel van Paja Montis stond. Hier werden in het Gulden Boek alle productieschema's van de GDDM bewaard. Omdat Paja Montis een welluidende stem bezat, en voor het overige zijn handen opvallend verkeerd stonden, was hij uitverkoren de leermeester der jeugd te zijn. Die dag viel zijn oog op de boekdrukkunst, en zoals zijn oog viel, zo sprak zijn mond. De jongens stonden ademloos. Eén ogenblik verduisterde de zon en bedekte het opengeslagen Gulden Boek van Südoarn met zwarte rouw. Toen overviel het licht van de dag de heuvel van Paja Montis opnieuw en voerde op haar vleugels in duizendmaal duizendvoud een pocket-editie van het Gulden Boek naar beneden. En Paja Montis stierf onder de ogen van een schare onervaren bibliofielen.

Ibrahim Fabel

EEN ONS MENSENVLEES EXTRA

De verwachtingen waren in die dagen hoog gespannen. Men zag in, dat de zo lang gehoopte samenvoeging van twee gemeenten voorhanden was. En men begreep, dat dit voor beide partijen een grote vooruitgang betekende. Men zou zelfs kunnen zeggen, dat Schouderadeel en Borstwijk verliefd op elkaar waren.

Het nieuwe station, precies tussen beide gemeenten in gelegen; de nieuwe taxistandplaats, het huwelijksadviesbureau, het oude liedentehuis, al deze instellingen verwachtten van de samenvoeging grote voordelen. Het plaatselijk bordeel van Borstwijk zag zijn klandizie al met sprongen stijgen. Het was een groot vooruitzien.

Desondanks heeft de bruid zich op het laatste moment teruggetrokken. En in de vereniging van Nederlandse Gemeenten kijken de vertegenwoordigers van Borstwijk en Schouderadeel elkaar niet meer aan. Logisch, want wat was er gebeurd?

Borstwijk en Schouderadeel waren beide ongeveer even groot; Misschien was het eerste plaatsje iets groter, maar veel liepen ze niet uiteen. Maar op 4 december 1956, veertien dagen voor de vastgestelde datum van het huwelijk, kwam er in Borstwijk een Rooms-Katholiek gezin wonen. En nu goeide Borstwijk plotse-ling uit tot de grootste gemeente van ons land. Zodat Schouderadeel zich genoodzaakt zag van de samenwerking af te zien:
DE GROTE GEMEENTEN WORDEN VEEL TE GROOT.....

P.A.

ZOALS DE MUIL VAN HET DRAAKJE VAN BARZABEL

Je hebt ons zó roekeloos vannacht
met je lieve ogen in gevaar gebracht
dat ik zou kunnen menen dat de stad
die toch al licht ontvlambaar, wat
sneller aan zijn eind zou komen
dan menigeeen had durven dromen.

DE VOORSTE STROOM H.R. 19-3-1943, N.J. 1943 no 312.

Met lede ogen zag Van Oss de klantenkring van zijn rund- en varkensslagerij krimpen. Nu was Van Oss een man, die zelfs onder de moeilijkste omstandigheden met feilloze precisie zijn arme viervoeters uitbeende tot ware staaltjes van vakmanschap. Maar de burgemeester en de pastoor hadden nog voor er zorgelijke rimpels op het hoofd van de slager verschenen waren, gezien, dat er iets schortte, want deze vertegenwoordigers van een verschillend gezag mochten zich verheugen in een fijnbesnaarde intuïtie, die misschien wel mede hen geleid had tot hun waardige ambt. En zoals het in het leven van zulke heren gaat: eens kreeg hun ochtendwandeling een onverwacht cachet, toen zij - gehuld in schone dromen, die bij de één steeds weer op de gemeente, bij de ander op zijn parochie terug te voeren waren - juist ter hoogte van het perceel Van Oss, een doffe dreun, die contact met een lotgenoot verried, door hun corpulente brabantse lichamen voelden, en na enige verbazing vonden zij zichzelf terug aan de oever van het riviertje de Voorste Stroom, de benen bungelend in het groezelige water. Bij al deze tegenspoed verheugden zij zich echter, dat het hartje zomer was, hetgeen duidelijk bleek uit de dartelheid, waarmee de malariamuggen in een onbewuste spiraal boven het water gonsden. De weerzinwekkende lucht, die iedere jurist, die bij de bestudering van het leerstuk der onrechtmatige overheidsdaad een bedevaart naar Oisterwijk gemaakt heeft, zich zal herinneren, deed hun neusvleugels trillen. Hun ogen zochten de reddende zuiverheid van de zon, maar hun blik trof het slagersmes van Van Oss, dat verwijtend boven hun hoofden aan een pezige draad, in het gebladerte van een plataan nestelde. Het groene dak, dat in een gesloten bewolking een hemel spreidde aan de beide notabelen, verbrak plotseling de boeien, opende een baan voor de schedel van de slager, die nu de grenzen van een menswaardig bestaan vreesde te overschrijden, daar 'het riviertje in hoogste mate door de gemeente Tilburg verontreinigd werd, doordien zij daarin de inhoud harer riolen deed afvloeien, en dat in rottende gisting verkerende water in wijde omtrek de atmosfeer bedierf, en bij voortduring stinkende uitwasemingen verspreidde, en dientengevolge hij, Van Oss, schade ondervond aan bedrijf en woning'. De hemel sloot de groene poorten. Een lome zucht droeg de burgemeester en de pastoor elk naar zijn eigen arbeidsveld.

bls

DE ZWARTE BLADZIJDEN

De heer Bultdruppel was een man, die zijn wilde haren maar niet kwijt kon raken. Van tijd tot tijd keerde hij, zeer tegen zijn zin trouwens, zijn eigenlijk leven de rug toe om willekeurig naar buiten op te treden. Hij was dan ook jaren lang een geziene gast in verscheidene van de meest beruchte gelegenheden van de hoofdstad. Men versta mij niet verkeerd: de heer Bultdruppel was voor zijn vrouw en kinderen een uitstekend man en vader. Zijn vrouw behoefde maar te zeggen: "Godfried, in je makkelijke stoel!!" en de heer Bultdruppel zat al, hield wol op, wiegde Ignatius, het zoontje, op de knie. En het gebeurde buiten zijn perioden van onrust nooit, dat hij later van kantoor thuiskwam dan strikt noodzakelijk was. Neen, de heer Bultdruppel was een voorbeeld van echtelijke en vaderlijke trouw.

Maar van tijd tot tijd veranderde dat plotseling. En er was niemand, die dat meer betreurde dan de heer Bultdruppel zelf. Psychiaters stonden machteloos. Iedere keer opnieuw dreef een onbegrijpelijke drang hem naar de kroegen en knippen, die hem diep ongelukkig maakten, maar die hem op de een of andere manier toch aantrokken. Ongetwijfeld, ongelukkiger man dan de heer Bultdruppel bestond niet. Wij zullen zonder iemand te sparen de oorzaken van deze toestand moeten opsporen.

Welnu, in zijn studententijd was Godfried Bultdruppel een gezien en geliefd drinkebroer. Nooit zag men in Leidens Universitaire kringen vrolijker en onbezorgder student. En omdat hij daarbij zijn juridische studieplichten niet verwaarloosde, zag niemand het naderend ongeluk. Zelfs mijn oom Frederik, een wijs man, voorspelde hem een gouden toekomst. Iedereen wist, dat Godfried Bultdruppel een groot man zou worden. Godfried Bultdruppel was ook een gevoelige jongen. Elke ruwe bejegening maakte, dat hij weken niet sliep. Maar hij had een sprankelende persoonlijkheid, die maakte, dat ieder hem blindelings gehoorzaamde. Opkomend grof vermaak smoorde hij met één handbeweging. Voorwaar, een groot verschil met heer Bultdruppel, zoals we hem kennen. Op een morgen zat Godfried in het café "In Den Koperen Paardenbek" toen hij plotseling een oude man zag zitten, gebaard en met statige rimpels. Hij verbleekte; hield zich met moeite op zijn stoel. Hier zat zijn meerdere! Godfried Bultdruppel had zijn meerdere gevonden. Een gebroken man keerde huiswaarts.

De heer Bultdruppel is dit voorval lang vergeten. Hij is getrouwd en gehoorzaamt zijn meerderen, is een zorgzaam man en vader. Maar eens in de maand of in het jaar, wie zegt het? zwerft hij door de stad, bedroefd, bedroefd... Maar is dat mijn schuld soms? P.A.

K O A L A VIII

Toen Koning Henri van Dam de Vierde en Ibrahim Fabel op de pier van de haven Pilora plechtig afscheid genomen hadden, dacht Ibrahim, vrolijk fluitend op de plecht van zijn trotse schoener staande, dat hij nu wel definitief de macht aan zich had getrokken. En het leek er inderdaad veel op.

Te Pas zat in de gevangenis onder het raadhuis van Pilora, ver van Katola, waar Lutetia bittere tranen schreide. Hijzelf, gemarteld door in drie ploegen werkende, gearresteerde sadisten, had hiervan weinig weet. Veeleer braken zich onredelijke haatgevoelens bij hem baan, verweet hij in zijn ellende Lutetia zijn ongeluk, onredelijk als mannen nu eenmaal zijn. In Katola speelden zich echter in deze tijd eigenaardige taferelen af. De oude vriend van Te Pas, Gellius Dlopoel had Spijker met zijn habituele listigheden tegen Oom Koos opgezet en van deze tweespalt maakten zijn medestanders Boer en Amslijb, de beide oud-hoogwaardigheidsbekleders, die nog niet geheel en al in ongenade waren gevallen na de ont-hullingen van Fabel, een vlot gebruik om Te Pas uit de gevangenschap te halen en naar Katola terug te voeren.

Na enige tijd was de toestand van voor het standproces weer volledig hersteld: Koning Henri van Dam IV liet alle bestuurswerkzaamheden volledig aan Oom Koos over, die op zijn beurt slechts regeerde onder toezicht van Te Pas, die weliswaar bij zijn gevangenschap een oog was kwijtgeraakt, maar die toch zijn andere oog bijzonder goed wist te gebruiken. En zo zuchtte de bevolking verder onder het weinig tolerante juk, dat nu al ettelijke jaren op het hele gebied van de Pilorese Zee rustte. De gevangenschap had Te Pas geen goed gedaan. Zijn getrouwen, Boer, Amslijb en vooral Gellius Dlopoel hielpen hem waar zij konden, terwijl Lutetia, die als vrouw natuurlijk haar eigen taak had, deed wat zij kon. Maar al deze zorgen konden niet verhinderen, dat Te Pas zienderogen achteruitging. En de tijd naderde snel, dat het werk hem teveel zou worden. Zodat we zullen moeten afwachten. In Gellius staat een groot man gereed om Te Pas' werk over te nemen. De pers heeft de openbare mening duidelijk tegen Ibrahim Fabel opgezet; Lutetia mag zich in een bijzondere populariteit verheugen. Eén ding is zeker: Te Pas zal het niet lang meer uithouden. Maar zijn invloed zal blijven, daaraan kan nu ook Ibrahim Fabel niets meer veranderen.

P.A.

PORTRET TEN VAN SCHRIJVERS

I. Portret van IBRAHIM FABEL.

Wanneer de groene klok van de Papagaai twee uur wijst, is de roodharige jongen met de droevige ogen al een kwartier lang bezig de Leidsestraat te zoeken. Op de lange duur lukt dat met behulp van een middenstander in zwart costuum met zilveren knopen. Zijn dronkenschap wordt door de man aanvaard met een mengsel van politionele gestrengheid en burgerlijk ontzag. Zo komt hij zelfs tot de Lijnbaansgracht. Daar verlaat hem zijn zwarte schaduw. Prompt weigert het rechterbeen verdere dienst. De waterspiegel verbergt iedere plons achter een gladde oppervlakte. Zodat het verdrinken van de beschonken Ibrahim Fabel practisch ongemerkt de historie ingaat. Maar Ibrahim zelf treedt een wondere wereld binnen. Zonder bewuste herkenning draagt hij vreemde en toch vertrouwde namen in kleuriger omgeving. Beneden is alles anders. Ibrahim komt op een kermisterrein, waar de priesters van het vermaak anders gekleed zijn dan in de wereld, die hij kende. Het Raamplein weet zich een Hemel en handelt daarnaar; waar de vogels celesterend rondfladderen, is het feest voor onze Fabel. Hij drinkt een roze drank, die hem loom en gelukkig maakt.

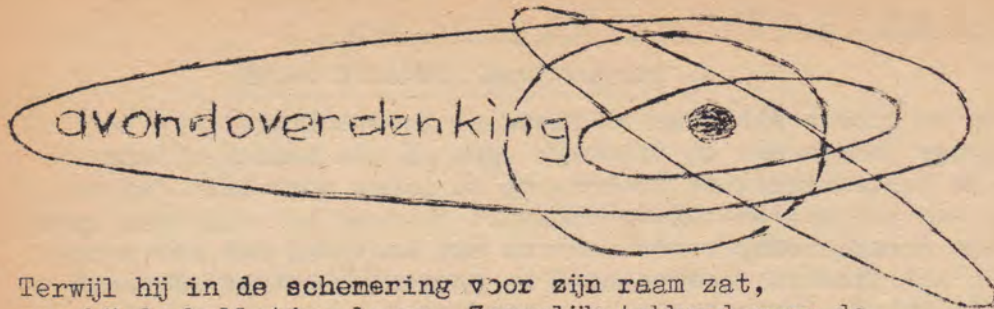
Op de stoep van het A.T.V.A. wachten de mensen. Reeds acht hij zich een koning, als alles verdwijnt en een grauwe, bedroefde deurmassa overblijft. Waar is alles gebleven? De ondergang van het wereldgebeuren dreigt. Ibrahim Fabel is thuis. Maar allerminst van harte. Een kamer, die hij van vroeger kent, overvalt hem. Hij sluit een deur, die hem ieder contact weigert. En hij neemt het toetsenbord. Schrijft. Voor wie het lezen wil. Dabbel debbel dibbel dobbel dubbel. Alsof hij het meent. Maar hij meent het niet.

duB

Noot van I.Fabel. Bedenk bij het lezen van deze falsificaties, dat duB en ik allesbehalve vrienden zijn. Overigens blijkt duB de Papagaai beter te kennen dan ik. Maar hij is dan ook journalist
oo-o-o-oe\en geen fotograaf.

HOOGOVENSCHOUWTONHEEL.

vandaag heb ik de vuurgod gezien
ze zeggen dat het techniek is
en dus dood
maar neem me niet kwalijk
ik vind het zo mooi.

Terwijl hij in de schemering voor zijn raam zat, zag hij de bolletjes lopen. Zorgelijk tobbed over de belastingformulieren, die vanavond ingevuld moesten worden. De grote industrielen hadden een goed jaar gehad, dat zag hij duidelijk aan de nonchalante manier waarop ze de overtollige electronen om hun dikke buiken slingerden alsof het geld geen waarde had. De middenstanders waren tevreden met hun bestaan. Ze konden zichzelf bedruipen en voelden zich sterk. Hun rustige pas was duidelijk te herkennen in de massa. Zij zouden de staat niets af behoeven te staan en maakten geen aanspraak op ondersteuning, bedacht hij. En verder zag hij, dat de armen bevend en met gaten in hun buitenste schil van honger, de grote dag van morgen afwachtten, waarop ze weer ondersteuning zouden krijgen.

Hij trok zijn jas aan en ging de straat op. In zijn kraag gedoken liep hij met hoge schouders tussen de bolletjes door. Het werd stiller op straat. Hoewel het al nacht moest zijn, scheen ergens van onder af een wit licht, dat lange zwarte vormen wierp tegen de hemel. De huizen waren ineens weg. Alleen de lantaarnpalen stonden nog voor hun schaduw als enig baken van zoiets als een weg. Af en toe gleed de zwarte schim van een bolletje, dat niet scheen te merken, dat hij er zo heel anders uitzag dan zij, langs hem heen. Bij de laatste lantaarnpaal stond een bolletje, dat van buiten echt rond was. Het was kennelijk een edel wezen, iets volmaakts. Een uitgestotene moest het zijn, die aan de rand van het maatschappelijk systeem stond. Maar contact met andere bolletjes zou het wel nooit krijgen, ook niet met zijn soortgenoten. Waarschijnlijk werd het gemeden en voor gek verklaard. Hij liep door, voorbij de laatste lantaarnpaal. Morgen zou alles weer geordend zijn. De industrielen zouden hun electronen betalen en de armen zouden hun buitenste schil dik en rond kunnen eten. De middenstanders zouden er tussen leven en de edelen zouden er buiten staan. Zo was

het goed; ze konden niet buiten elkaar. Het systeem was goed ingericht.....

Intussen was hij op een lege vlakte gekomen, waar hier en daar een soort boom stond, alweer met een grote hemelschaduw beschermend eroverheen gebogen. Toen hij over een heuvel heen gelopen was, zag hij onder een kale boom twee koolzwarte bolletjes staan. Ze hadden draaddunne armpjes en aan het uiteinde zat een electron. Hij bleef staan en keek ernaar. Ze stonden dicht bij elkaar en hielden elkaars handje vast. Het licht was zachter geworden en het was doodstil. Alleen een fijne trilling was te horen alsof ze zachtjes met elkaar fluisterden. Fluisterden van wat ze elkaar wilden beloven hier en nu en voor altijd, tot een heel hoge temperatuur hen scheiden zou. Kijk, ze hielden de electronenhandjes dicht naast elkaar en - nu kusten zij elkaar, zij kusten alsof zij aan elkaar vast wilden smelten, alsof ze in elkaar wilden kruipen. Ze moesten wel erg gelukkig zijn. Met de handjes waren ze nu onverbreekelijk verbonden. Een electronenpaar. Samen. Geven en nemen.

Hij draaide zich om en ging naar huis. Het licht doofde langzaam en het leek wel of het een beetje regende. Hij was moe. Toen het licht in zijn kamer weer brandde, keek hij rond vanuit zijn stoel. Het was nacht en slechts enkele mensen liepen nog op straat. Zijn boek was op de grond gevallen:

DE CHEMISCHE BINDING

verduiveld! Hij moest morgen tentamen doen. Hij had weer zitten suffen. Maar de jas, die aan de binnenkant van de deur hing, was nat.

-Srs.-

-o-o-o-

DE GEDICHTENPRIJSVRAAG

Voor de laatste maal willen we iedereen opwekken mee te doen aan onze gedichtenprijsvraag. Sinds onze publikatie in het nummer van 8 december kwamen er drie inzendingen binnen, waarvan die van J. Bokma en E. Warries in dit nummer afgedrukt zijn. De derde komt in het volgende nummer met datgene, wat U allen ons VOOR 15 FEBRUARI doet toekomen. Gedichten met een maximale lengte van dertien regels.

Red K&B

-o-o-o-

In het volgende nummer zetten wij de serie PORTRETTEN voort met het "portret van Pierre Anjalou". Verheug U bij voorbaat reeds over een sensationeel artikel: DE FORTUINZOEKERS VAN DE OLOFSPOORT. red.

O U S S I S I S O K K O

Oussi Sisokko hangt aan mijn muur
Zij is het mooiste negermeisje van de wereld
Zij heeft de mooiste ogen
En de mooiste handen
Zij weet alles van de grote geesten in het bos.

Oussi Sisokko weet van alle dingen
Zij heeft de mooiste hoofddeek van het dorp
Zij heeft de mooiste lippen
En de mooiste oren
Zij ziet precies de mooiste dingen in het bos.

Oussi Sisokko kijkt naar alle mensen
Zij weet van iedereen direkt de ziel
Zij heeft de mooiste kleren
En de mooiste ringen
Zij heeft haar eigen platgesneden oorbeen
En ze hangt al sinds de grote feestdag aan mijn muur.

Pierre Anjalou

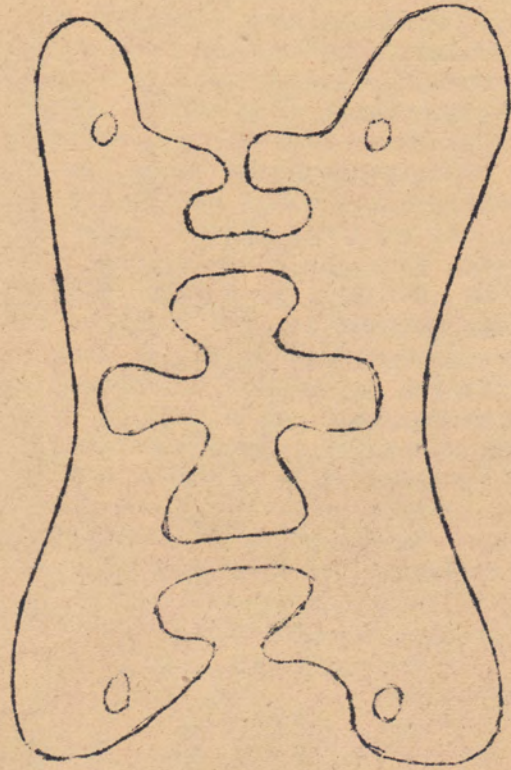
Een legertje knaagdieren (van onze speciale correspondent in Katola). Deze inzending van E.J.Verweij dient chronologisch geplaatst te worden tussen KOALA VII en KOALA VIII. rkb.

Nu de kruitdamp opgetrokken is, wordt het voor de in allerijl in Katola aangekomen buitenlandse persvertegenwoordigers mogelijk een enigszins redelijk verslag door te seinen. Zowat een jaar geleden werd de macht in Katola overgenomen door een vrij onduidelijke groep opstandelingen, die de volsmenner Nico en de Hoge priester St. Nicolaas naar voren schoven. Vooral deze hogepriester, die niemand anders dan het Hoofd van Jut bleek te zijn, had in werkelijkheid niet veel te vertellen. Enige tijd later werd de volksmenner in alle stilte verbannen en vervangen door Emile, die een vooraanstaand Q-B-lid is. De figuur, die bij dit alles op de achtergrond stond, was Ibrahim Fabel, die niet ten onrechte dikwijls met een knaagdier vergeleken wordt. De tempel, die rond het lustrum naar het Olofskampement verplaatst was, bleek de 23ste oktober 1956 midden in Katola te staan. De in Katola gepropageerde leer - het Katolacisme - was langzamerhand in alle colleges doorgedrongen. Nu is de machtsovername vrijwel voltooid. Ibrahim Fabel blijft secretaris-generaal van de Q-B (de Quomunis Bartai), doch Emile is onlangs vervangen door de huidige minister van luchtvaart, die de leer van Katola openlijk aanhangt. De figuur van Te Pas, die door Ibrahim Fabel verzonnen was, zal wel in alle stilte verdwijnen. De opperbrouwer, Ambassadeur in Murkoda blijft voorlopig aan. Spijker vertoef nog in Pilora, maar men verwacht zijn terugroeping ook zeer spoedig. e.

-o-o-o-

kater
thans
voel ik mij kleun
in t-oor zingt een föhn
ach
ik ben ook wat steer
en ijsco en beer
steeds
krummel ik knurf
en loof ik de lurf
doch
dit alles was niets
ware t-hoofd niet zo kiets
dus
dool ik in durg
tot ik straks paniurg

LE COUPLE

⊕